

MAGYAR DRÁMÁVAL

Sokan azt hitték, hogy már nem lehet vele találkozni, hogy már alig él. Mások meg egyszerűen csak eltűntnek nyilvánították. De a József Attila Színházban szeptember 21-én minden jel arra mutatott, hogy van remény, feltámadhat az a bizonyos dolog, amit mai magyar drámának szoktunk hívni. Arról van szó, hogy immáron harmadszor hirdették meg a drámaíró-versenyt. Az ötlet Siposhegyi Pétertől származik, aki idén **Eörsi Istvánt** és Horváth Pétert hívta meg játzó-író társaknak. A verseny lényege, hogy egy aznapi újsághírből ki ír gyorsabban jobb drámát. Gyors-versenyt Siposhegyi Péter nyert *A lótuszlabdával*. Majd amikor már nem sercentek a pennák (ez olyan délután három órakor lehetett), a rendezők és a színészek elkezdtek próbálni. Merthogy este 7 órakor felmegy a függöny és megszólal a magyar dráma. A függöny tényleg felment és elsőnek **Eörsi István** *Az elveszett bálvány* című drámáját láthattuk. Fergeteges hangulata volt, a rendezője Bagó Bertalan, a szereplők Újréti László, Galambos Erzs, Fehér Anna, Tordai Teri és Katona János voltak. A sorban a második Horváth Péter drámája volt, *A center*. Ezt Magács László vitte színre Sztankay Istvánnal, Hegyi Barbarával, Radó Denise-zel. Ekkor már olyan volt a nézőtér, mint egy boldog katlan. Mindenki mindenkire mosolygott, nevetgélt és ámuldozott azon, hogy mindez hogyan jöhetett létre ilyen jól és ilyen hamar.

Kulturális bravúrnak lehattunk tanúi, ahol Horváth Péter vitte el a pálmát, de speciel én is nyertesnek érzem magam, pusztán azért, mert ott lehettem.